

NORGES HØYESTERETT

Den 31. mars 2022 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Indreberg, Bull og Arntzen i

HR-2022-671-U, (sak nr. 22-020057STR-HRET), straffesak, anke over dom:

A (advokat Olav Eriksen)
B (advokat Rolf Henning Borge)
C (advokat Skjalg Røhne Halvorsen)

mot

Påtalemyndigheten

truffet slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder medvirkning til kjøring i ruspåvirket tilstand og overlatelsesmedvirkning.
- (2) Den 15. desember 2019 rundt klokken 06.10 om morgenen fant det sted en bilulykke på X med alkoholpåvirket sjåfør og to passasjerer, hvorav den ene omkom. To andre passasjerer på bilturen var blitt sluppet av før ulykken inntraff. Den ene av disse var eier av bilen. Samtlige passasjerer var også alkoholpåvirket.
- (3) Den 17. februar 2021 ble det tatt ut tiltale mot føreren, D, og passasjerene C (født 00.00.1970), B (født 00.00.1986) og A (født 00.00.1962).
- (4) D ble tiltalt for overtredelse av straffeloven § 281 (uaktsom forvoldelse av død), vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd (ruspåvirket kjøring) og vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 3. Han ble i tingretten dømt i samsvar med tiltalen til fengsel i åtte måneder og bot på 48 000 kroner. Han ble også idømt tap av førerrett og til å betale oppreisning til forulykkedes etterlatte. D anket ikke dommen.
- (5) Passasjerene ble tiltalt for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15 – medvirkning til ruspåvirket kjøring.
- (6) Felles for tiltalene om medvirkning til ruspåvirket kjøring er at de bygger på at de tiltalte forut for kjøringen kom til enighet om at D skulle være sjåfør, og at de deretter var passasjerer for å bli kjørt hjem til egen bopel.

(7) C ble også tiltalt for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 17 annet ledd med grunnlag i at han var eier av bilen som ble kjørt, og hadde overlatt denne til D uten å forsikre seg om at D fylte vilkårene for å kjøre (overlatelsesmedvirkning).

(8) Nord-Troms og Senja tingrett avsa 25. mai 2021 dom med slik domsslutning for så vidt gjelder de tiltalte C, A og B:

- «1. C, født 00.00.1970, frifinnes for tiltalen post I.
- 2. C, født 00.00.1970, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 17 annet ledd, til fengsel i 28 – tjueåtte – dager, samt en bot på kroner 121 000,-, subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.
- 3. C, født 00.00.1970, fradømmes retten til å føre førerkortpliktig motorvogn for en periode på 2 – to – år, regnet fra 15.12.2019, jf. vegtrafikkloven § 33 nr. 1, jf. tapsforskriften § 2-8. For gjenerverv av førerretten må det avlegges full ny førerprøve, jf. tapsforskriften § 8-3.

- 1. A, født 00.00.1962, frifinnes etter tiltalen.

- 2. B, født 00.00.1986, frifinnes etter tiltalen.»

(9) Påtalemyndigheten anket bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for frifinnelsene av C, A og B.

(10) Hålogaland lagmannsrett avsa 22. november 2021 dom med slik domsslutning:

«1. C, født 00.00.1970, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15 og det forhold som er avgjort ved Nord-Troms og Senja tingretts dom av 25. mai 2021, til fengsel i 30 – tretti – dager og bot på 121 000 – etthundreogtjueentusen – kroner subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.

C, født 00.00.1970, idømmes tap av førerrett for førerkortpliktig motorvogn for et tidsrom av 2 – to – år og 6 – seks – måneder fra dommen er rettskraftig. Til fradrag går den periode som førerretten har vært midlertidig tilbakekalt. For gjenerverv av førerretten kreves det avlagt full ny førerprøve.

C, født 00.00.1970, dømmes til å betale 2 500 – tusenfemhundre – kroner i saksomkostninger for tingretten. Saksomkostninger for lagmannsretten idømmes ikke.

B, født 00.00.1986, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15, til fengsel i 24 – tjuefire – dager og bot på 56 000 – femtisekstusen – kroner subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.

B, født 00.00.1986, idømmes tap av førerrett for førerkortpliktig motorvogn for et tidsrom av 1 – ett – år fra dommen er rettskraftig. Til fradrag går den periode som førerretten har vært midlertidig tilbakekalt. For gjenerverv av førerretten kreves det avlagt full ny førerprøve.

B, f. 00.00.1986, dømmes til å betale 2 500 – tusenfemhundre – kroner i saksomkostninger for tingretten. Saksomkostninger for lagmannsretten idømmes ikke.

A, født 00.00.1962, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15, til fengsel i 24 – tjuefire – dager og bot på 68 000 – sekstiåttetusen – kroner subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.

A, født 00.00.1962, idømmes tap av førerrett for førerkortpliktig motorvogn for et tidsrom av 1 – ett – år fra dommen er rettskraftig. Til fradrag går den periode som førerretten har vært midlertidig tilbakekalt. For gjenerverv av førerretten kreves det avlagt full ny førerprøve.

A, født 00.00.1962, dømmes til å betale 2 500 – tusenfemhundre – kroner i saksomkostninger for tingretten. Saksomkostninger for lagmannsretten idømmes ikke.»

- (11) C, B og A har anket dommen til Høyesterett.
- (12) *Anken fra C* gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet, saksbehandlingen og straffutmålingen. Det er nedlagt prinsipal påstand om frifinnelse for medvirkning til ruspåvirket kjøring fordi dette straffebudet ikke kan anvendes i konkurrans med overlatelsesmedvirkning. Subsidiært anføres at terskelen for medvirkning til ruspåvirket kjøring er lagt for lavt, og at C i realiteten er dømt for å ha vært passasjer. Saksbehandlingsanken gjelder mangelfulle domsgrunner. Det fremgår ikke av premissene hvordan avtaleinngåelsen om at D skulle kjøre, ble til, og dermed er ikke bevisvurderingen tilstrekkelig konkretisert for den enkelte tiltalte. Fengselsstraffen er uansett for streng i forhold til de øvrige medvirkerne, og tapstidens lengde må reduseres til to år. Det er nedlagt subsidiære påstander om opphevelse og ankefremme.
- (13) *Påtalemyndigheten* har anført at det ligger en økt straffverdighet i at C deltok i avtalen om at D skulle kjøre, slik at straffebudene kan anvendes i konkurrens. Lagmannsrettens bevisresultat medfører at terskelen for medvirkning klart er overskredet. Det er ikke påkrevd at det skal bevises utover enhver rimelig tvil hva den enkelte domfelte sa og gjorde i forbindelse med avtaleinngåelsen. Det vises til at bevisvurderingen i en straffesak er en helhetsvurdering. Straffen er riktig fordi C dømmes for noe mer enn de øvrige medvirkerne.
- (14) *Anken fra B* gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet, saksbehandlingen og straffutmålingen. Når det gjelder saksbehandlingsanken anføres, som for C, mangelfulle domsgrunner. Lovanvendelsesanken går ut på at medvirkningslæren er anvendt feil. B er i realiteten dømt for medvirkning basert på å ha vært passasjer. Straffen er uansett for streng. Det er tilstrekkelig med bot eller betinget fengsel. Det er grunnlag for å ikke idømme tap av førerrett. Det er nedlagt påstand om at anken tillates fremmet.
- (15) *Påtalemyndigheten* har anført at lagmannsrettens begrunnelse er tilstrekkelig for å dømme for medvirkning til ruspåvirket kjøring. Ut fra Bs rolle er det riktig med ubetinget fengsel. Til tapstiden bemerkes at minstetiden er to år, og at B har fått tilstrekkelig fradrag.
- (16) *Anken fra A* gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet og saksbehandlingen. A mener at lagmannsretten har anvendt strafferettens beviskrav feil når den har kommet til at han har medvirket til kjøringen, og at lagmannsretten har anvendt medvirkningslæren feil. Han anfører at domsgrunnene er mangelfulle, og med den begrunnelse som foreligger, er ikke terskelen for medvirkning overskredet. Det er nedlagt påstand om at anken tillates fremmet.

- (17) *Påtalemyndigheten* har anført at lagmannsrettens begrunnelse er tilstrekkelig for å dømme for medvirkning til ruspåvirket kjøring. Det foreligger ikke feil ved saksbehandlingen eller lovanvendelsen.

Ankeutvalgets syn på saken

Utvalgets kompetanse

- (18) Alle de tre som lagmannsretten domfelte for medvirkning til ruspåvirket kjøring, ble frifunnet for dette i tingretten. Deres anker kan da bare nektes fremmet dersom ankeutvalget enstemmig finner det klart at anken ikke vil føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum.
- (19) Ankeutvalget kan uten ankeforhandling oppheve lagmannsrettens dom hvis utvalget enstemmig finner det klart at dommen helt eller delvis bør oppheves, jf. straffeprosessloven § 323 tredje ledd bokstav a.
- (20) Ankeutvalget kan også uten ankeforhandling frifinne tiltalte hvis utvalget enstemmig finner det klart at den påtalte handlingen ikke er straffbar, jf. straffeprosessloven § 323 tredje ledd bokstav b.

Cs anke over anvendelse av vegtrafikkloven § 17 annet ledd sammen med vegtrafikkloven § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15

- (21) C anfører som nevnt at ved å være dømt for overtredelse av vegtrafikkloven § 17 annet ledd for å ha overlatt bilen sin til D til tross for at D var ruspåvirket, er han i realiteten dømt for så vel fysisk som psykisk medvirkning til Ds promillekjøring. Han kan da ikke i tillegg dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 22, jf. straffeloven § 15 for psykisk medvirkning til promillekjøringen i form av en avtale eller enighet med D om at D skulle kjøre – dette er allerede dekket av domfellelsen for overtredelse av vegtrafikkloven § 17 annet ledd.
- (22) Ankeutvalget tillater Cs anke om dette konkurrensspørsmålet fremmet.

Psykisk medvirkning til ruspåvirket kjøring – overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15

- (23) Alle de tre ankende parter mener at lagmannsretten har stilt for små krav til hva som skal til for å medvirke psykisk til kjøring i ruspåvirket tilstand, og at lagmannsrettens redegjørelse for hvordan medvirkningen skal ha funnet sted, ikke gjør det mulig å avgjøre om lovens krav i så måte er oppfylt. Dels er det også anført at lagmannsretten ikke har anvendt strafferettens beviskrav riktig. Disse anførselene glir noe over i hverandre.
- (24) Ankeutvalget peker på at lagmannsretten har lagt til grunn at for å bli dømt for psykisk medvirkning, kreves det at tiltalte positivt har tilskyndet til handlingen eller styrket gjerningspersonens forsett. Det å være passasjer er i seg selv ikke tilstrekkelig. Videre legger

lagmannsretten til grunn at det må bevises utover enhver rimelig tvil at den enkelte tiltalte psykisk medvirket til promillekjøringen, og at de subjektive vilkår for straff er oppfylt. Dette er utvilsomt riktig. Ankene angriper lagmannsrettens konkrete anvendelse av disse utgangspunktene, samt lagmannsrettens redegjørelse for sitt bevisresultat.

- (25) Etter å ha gjennomgått de tiltaltes forklaringer, der lagmannsretten særlig har festet lit til Ds forklaring om at de alle var enige om at de skulle kjøre hjem, uttaler lagmannsretten følgende:

«Alle bevis tatt i betraktning finner lagmannsretten det bevist utover enhver rimelig tvil at samtlige tiltalte – mens de fremdeles var inne i lokalene til E – deltok i en beslutning eller enighet med D om at de skulle kjøre hjem, og at de deretter i tett tidsmessig nærhet satte seg i inn i bilen som passasjerer og lot D være sjåfør. Formålet med kjøreturen var å bringe de fire passasjerene hjem. D bodde bare noen minutters gange fra Es lokaler. For lagmannsretten er det ikke avgjørende om det allerede inne i lokalene ble bestemt at det var D som skulle kjøre. Ingen av de potensielle sjåførene som bestemte seg for å kjøre hjem var i stand til å kjøre. Lagmannsretten er overbevist om at hver av de tiltalte, gjennom å sette seg inn som passasjerer og være med på bilturen, og sett hen til den forutgående enigheten om å benytte bil for å komme seg hjem, tilskyndet eller i det minste styrket Ds forsett om å kjøre bil i påvirket tilstand. At det ikke lar seg klarlegge nærmere hva som ble sagt eller av hvem da avtalen om å kjøre hjem ble til, er ikke avgjørende. Lagmannsretten er overbevist om at alle tiltalte ga sin tilslutning til avtalen, og at de fulgte opp denne da de satte seg inn i bilen og ble med på kjøreturen mot sine hjem. Lagmannsretten finner det hevet over enhver rimelig tvil om at hver av de tiltaltes opptreden med det har en slik karakter at det er naturlig å knytte straffansvar til dem, forutsatt at de subjektive straffbarhetsvilkår er oppfylt. Uten at det er nødvendig for lagmannsrettens konklusjon, bemerkes at lagmannsretten er overbevist om at B spurte D om hun skulle kjøre før kjøreturen tok til slik D forklarte, og at A i alle fall ba D om å gi gass for å teste bilen før en lengre rett strekning. Sett i sammenheng med øvrige bevis er Bs utsagn egnet til å underbygge lagmannsrettens vurdering av Bs psykiske medvirkning, og det samme gjelder A for det han sa til D.»

- (26) Ankeutvalget finner det klart at de tiltalte styrket D i hans forsett når de «deltok i en beslutning eller enighet med D om at de skulle kjøre hjem, og at de deretter i tett tidsmessig nærhet satte seg inn i bilen som passasjerer og lot D være sjåfør». Det saksforholdet lagmannsretten finner bevist som grunnlag for domfellelsen, jf. straffeprosessloven § 40, viser at de ankende parter åpenbart ikke er dømt for medvirkning bare fordi de var passasjerer i bilen.
- (27) Slik denne saken ligger an, er ankeutvalget enig med lagmannsretten i at det ikke var nødvendig å påvise mer konkret hva den enkelte sa eller gjorde, når og hvor, ut over det lagmannsretten har gjort, for å vise at straffbarhetsvilkårene er oppfylt for den enkelte. Det sentrale for å anse vilkårene for straff for medvirkning oppfylt her, er kombinasjonen av felles enighet på forhånd, og at denne enigheten faktisk ble fulgt opp ved at alle ble med på bilturen. Det kan ikke være nødvendig at de enkelte elementer i denne enigheten beskrives ytterligere.
- (28) Selv om det legges til grunn det for de andre tiltalte gunstigste alternativ at det var D som tok initiativ til kjøringen, kan det ikke – i motsetning til det som er anført i Cs anke – kreves «en klar avtale» før de andre kan dømmes for medvirkning. Det avgjørende for om det foreligger medvirkning, er ikke om det foreligger en avtale, men om de tiltalte har opptrådt på en måte som styrket Ds forsett.

- (29) Med hensyn til at Cs rolle ikke er nærmere omtalt i sitatet, viser ankeutvalget til at han jo også er dømt for å ha overlatt bilen sin til den berusede D. Som det fremgår ovenfor, fremmes spørsmålet om han da i tillegg kan dømmes for psykisk medvirkning, til behandling.
- (30) A har anført at lagmannsretten skulle ha drøftet om A kunne anses å ha den «nødvendige motiverende kraft som kunne kvalifisere til psykisk medvirkning» gitt at han var så sterkt beruset. Ankeutvalget viser her til at alle de involverte var beruset, og at lagmannsretten har lagt vekt på Ds forklaring om at «de gjenværende» alle var enige om å kjøre hjem. Dette gir ikke foranledning til å drøfte nærmere om D ikke lot seg motivere av A på grunn av hans beruselse.
- (31) Ankeutvalget finner det etter dette enstemmig klart at ankene fra C, A og B som gjelder lagmannsrettens rettanvendelse og saksbehandling knyttet til domfellelsen for medvirkning til promillekjøring – for Cs del med unntak for konkurrensspørsmålet nevnt ovenfor – ikke kan føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Ankeutvalget finner videre enstemmig at disse ankene heller ikke gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, eller at det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd annet punktum. Disse ankene nektes derfor fremmet.

Ankene over straffutmålingen og tap av føreretten

- (32) C og B har videre anket over straffutmålingen og tap av føreretten.
- (33) Som nevnt tillater ankeutvalget fremmet Cs anke over anvendelsen av vegtrafikkloven § 17 annet ledd i konkurrens med vegtrafikkloven § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15. Dersom C skulle få Høyesteretts medhold i at han bare kan dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31, jf. § 17, følger det av straffeprosessloven § 348 annet ledd at det skal fastsettes en ny straff. Spørsmålet om straffutmålingsanken skal fremmes for Cs del, gjelder dermed om Høyesterett skal behandle straffutmålingen selv om C ikke får medhold i anken over konkurrensspørsmålet.
- (34) C ble dømt til fengsel i 30 dager og en bot på 121 000 kroner samt tap av føreretten for førerkortpliktig motorvogn i to år og seks måneder.
- (35) B ble dømt til fengsel i 24 dager og en bot på 56 000 kroner og tap av føreretten i ett år.
- (36) Anken retter seg mot den utmålte fengselsstraffen og tapstidens lengde.
- (37) Disse ankene kan bare nektes fremmet dersom ankeutvalget enstemmig finner det klart at det ikke er et åpenbart misforhold mellom den utmålte straff og de straffbare handlingene, jf. HR-2018-1050-U avsnitt 28. Tilsvarende må gjelde når anken retter seg mot tiden for tap av førerett for motorvogn.
- (38) Om straffutmålingen uttaler lagmannsretten følgende:

«Etter vegtrafikkloven § 31 annet ledd bokstav c skal føring av motorvogn med en alkoholkonsentrasjon i blodet på mer enn 1,2 promille, som regel straffes med bot og ubetinget fengsel. I dette tilfellet var bilførerens promille 1,33 under kjøringen. Ut fra forarbeider og rettspraksis mener lagmannsretten at dette normalt vil føre til fengsel i 21-30 dager, jf. HR-2020-210-U og Ot.prp. nr. 65 (1987-1988) side 29.

I dette tilfellet er det ikke tale om å utmåle straff for føreren av bilen, men medvirkere. Straffen skal som hovedregel utmåles individuelt for den enkelte deltakeren, jf. Matningsdal, Straffeloven Alminnelige bestemmelser Kommentartutgave, 2015, side 122. Det må ses hen til hvilken rolle vedkommende har hatt, hvilken skyld som er utvist osv.

I saken her er det skjerpene at promillekjøringen endte med en tragisk ulykke. I formildende retning legges det noe vekt på saksbehandlingstiden, jf. straffeloven § 78 e. Det er likevel ingen holdepunkter for at det har vært ren liggetid i saken, og det må tas i betraktning at det var flere involverte med betydelig behov for etterforskning. Tiltalebeslutningene forelå om lag 14 måneder etter hendelsen, og det har ikke tatt særlig lang tid å iredteføre sakene.

Etter lagmannsrettens oppfatning er det her ikke grunn til å skille nevneverdig mellom medvirkernes rolle og hovedmannens rolle her. Som lagt til grunn ovenfor er det tale om flere personer som i beruset tilstand blir enige om å kjøre hjem. For C må straffutmålingen gjenspeile at han også er dømt for overtredelse av vegtrafikkloven § 17 andre ledd, jf. straffeprosessloven § 348 første ledd første punktum.»

- (39) Ankeutvalget peker på at ifølge Ot.prp. nr. 65 (1987–1988) side 29 bør en ubetinget reaksjon ved en promille mellom 1 og 1,5 ligge mellom 14 og 30 dagers fengsel. For øvrig er utvalget enig i lagmannsrettens bemerkninger. Det gjelder også bemerkningen om at det i denne saken ikke er grunn til å sondre særlig mellom sjåføren og de andre med hensyn til straffverdigheten av selve promillekjøringen. Som det fremgår av det som utvalget har sitert fra lagmannsrettens dom, var kjøreturen et resultat av en forutgående enighet om å kjøre bil hjem fra festen.
- (40) Med det tragiske utfallet som promillekjøringen hadde, mener ankeutvalget at riktig straff må ligge i den øvre del av det intervallet som fremgår av forarbeidene. Det er dermed ikke noe åpenbart misforhold mellom den utmålte straffen og den straffbare handlingen.
- (41) Når C – forutsatt at han riktig er dømt for overtredelse av vegtrafikkloven § 31, jf. så vel § 17 annet ledd som § 22 første ledd, jf. § 15 – har fått utmålt en fengselsstraff på 30 dager, gjenspeiler dette den økte straffverdigheten som i så fall følger av at han har overtrådt begge bestemmelsene. Utvalget kan ikke se at den samlede straffen står i et åpenbart misforhold til de straffbare handlingene.
- (42) Når det gjelder tap av førerrett, peker ankeutvalget på at etter forskrift om tap av førerrett til motorvogn mv. – tapsforskriften – § 3-2 nr. 2 skal tap av førerretten i utgangspunktet settes til minst to år når alkoholkonsentrasjonen i blodet hos føreren er over 1,2 promille. Bestemmelsen gjør ikke unntak for medvirkningstilfeller.
- (43) Lagmannsretten har fastsatt tapstiden for C til to og et halvt år, altså et halvt år over minstetiden. Når det forutsettes at han riktig er dømt for overtredelse av vegtrafikkloven § 31, jf. så vel § 17 annet ledd som § 22 første ledd, jf. § 15, er det naturlig at dette gir seg utslag i en tapstid som ligger over minstetiden. Også den omstendighet at promillekjøringen fikk dødelig utfall, gjør det naturlig å gå ut over minstetiden. Det er følgelig ikke noe åpenbart misforhold mellom tapstidens lengde og de straffbare handlingene.
- (44) For B er også forskriftens utgangspunkt to års tap av førerretten. Lagmannsretten har imidlertid redusert tapstiden til ett år fordi B fikk førerkortet tilbakelevert i februar 2020,

jf. tapsforskriften § 1-4 annet ledd. B anfører at selv dette er en for lang tapstid, og at det ikke bør idømmes tap av førerrett i det hele tatt. Ankeutvalget finner det imidlertid også her klart at det ikke er noe åpenbart misforhold mellom tapstidens lengde og den straffbare handlingen, der det som nevnt må tas hensyn til det tragiske utfallet av promillekjøringen.

- (45) Ankeutvalget finner det etter dette enstemmig klart at ankene fra C og B over straffutmålingen og tapstidens lengde ikke kan føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Ankeutvalget finner videre enstemmig at ankene for disse spørsmålenes vedkommende heller ikke gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, eller at det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd annet punktum. Ankene nektes derfor fremmet så langt de gjelder straffutmålingen og tap av førerrett for motorvogn.

S L U T N I N G

1. Anken fra C fremmes til behandling så langt den gjelder domfellelsen for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, jf. straffeloven § 15 sammen med domfellelsen for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 17 annet ledd.
2. For øvrig nektes ankene fra C, A og B fremmet.

Henrik Bull
(sign.)

Hilde Indreberg
(sign.)

Wenche Elizabeth Arntzen
(sign.)